

VÚ 2071 v letech 1966 až 1970.

A tak čtu na stránkách vojenska.cz krátké epizody bývalých příslušníků našeho pluku, které by jistě stály za detailnější rozpracování. A tak pár slov o tom našem pluku...

Rozvod do zaměstnání každé pondělí v 8,00 hod na nástupišti pluku, naproti 2. praporu, jinak fotbalovém hřišti. Samostatné roty a prapory se řadí podle navyklého plánu. Náčelník štábu pluku plk. Ďurkovič velí: Na můj povel, Pozor, Pohov.

Ve středu dlouhé strany nástupiště stojí tribunka, spojaři ze spojovací roty mjr. Anděla, zabezpečují mikrofon, zesilovač a reproduktory, čeká se na velitele pluku pplk. Hvíždě. Už přichází: Pluku Pozor, Vpravo hled', hlášení: Soudruhu podplukovníku, pluk nastoupil k rozvodu do zaměstnání. Pluku Nazdar, celý pluk odpovědí, Zdar soudruhu podplukovníku. Velte pohov. A to už veliteli pluku pošubává hlava. Měl totiž takový tik. A čím byl více našťvaný, tím více šhubal hlavou.

Prvně se rozebírají úkoly pluku na příští období. Pak přijde „pojem“ jednotek, které něco neudělaly akorát a těch je dost. Pak přijde zřídkavá pochvala a pak hlavní hřeb dne... kázeň! Hlavně co bylo přes sobotu a neděli za průsery. Výtržnosti, opilství, neoprávněné opuštění posádky a tak. A tak voj. Vondráček, dělostřelecký oddíl vystupte. Za nepovolené opuštění posádky Vás trestám 21 dny vězení, atd. atd. Na koci rozvodu se už minila hlava Hvížděovi utrhnout.

Konec. Velte do zaměstnání, odchod. Tak zas příští týden... Prapory, oddíl, samostatné roty odcházejí na svoje nástupiště, kde pokračuje rozvod v praporech samostatných rotách a oddílu. Ostrou basu mohl dávat do 14 dnů velitel praporu. Vzpomínám na jednoho exota, soustavného basistu, který za dva roky nasbíral cca 240 dnů ostré basy a tedy i nasluhování. Většinou velitel pluku nasluhování svým rozkazem před civilem odpustil, ale tenhle nadsloužil přes dvě stě!! dnů a basy mu pořád přibývalo. Tak ho nakonec přeci jen vel. pl. vykopl do civilu. Menší pokračování na nástupišti 1. praporu. A tu zas řadí velitel praporu mjr. Růžička I. Oni totiž byli u pluku Růžičkové tři. Další velitel 3. praporu, další náčelník ošetřovny a tak to byli Růžičkové I, II a III.

V roce 1966 byl nástup nováčků do přijímače jednotný. Přijímač běžel v celém pluku. Později byly nástupní termíny dva a pak dokonce čtyři. To kvůli tomu, že když odešlo půl pluku do civilu, neměl by kdo chránit naši milovanou vlast. Takže v 1. praporu si každá rota dělala vlastní přijímač a každá v jiném kvartálu. A tak na naší třetí rotě v roce 1968 mezi Vánocemi a Novým rokem po absolvování několikrát opakovaného živého striptýzu (ta demokracie), odešel druhý ročník do civilu. Na rotě zůstali velitelé družstev, co normálně přišli na podzim z PŠ, velení roty a ČTZ praporu, která na rotě sídlila. V celku pohoda, pouze o svátcích jsem musel jednou denně provést kontrolu roty a to bylo vše.

ČTZ však šlapala svým rytmem dál. Kuchaři museli chodit do plukovní kuchyně vařit, skladníci vydávat proviant, zdravotníci do služby na ošetrovnu a rotní VD do služeb DUV. No ale ČTZ končila tak po páté, kdy byla dovařená večeře, takže volno. Peněz na vycházky nebylo nikdy dost a tak se milá ČTZ nudila. Měla sice VČ základáka, ale četě vládnul starší kuchař. No prostě vůdčí osobnost doslova a ve skutečnosti. V civilu řezník, chlap jako hora, do výšky i do šířky.

Kdo na to měl, vypadnul dírou v plotě za tankovými garážemi do Tašovic, nebo do Jenišova do hospody. Lítačka brouzdala většinou po Karlových Varech, ve městě. Takže návraty dírou v plotě, strážní nevidím, neslyším, pod parou s opicí, nebo náladou. No při té příležitosti voj. Pernica (to je málokterý, kterého pamatuji jménem) v Tašovicích v hospodě sbalil takové šestnáctileté štěně a pro obveselení Vánoc a Nového roku ji přitáhnul na rotu.

Přijdu na rotu na kontrolu na „Štědrák“, další a další den nic, žádný průser, rajony vymydlené. Ze začátku mě to nekoplo, ale třetí den už žádný průser, nepřetažené vycházky, žádné hlášení u DVT, prostě nic! No to přece není normální!? Přijdu čtvrtý den na rotu už nastražený a začnu dělat kontrolu na ložnicích, kancelářích, skladech roty a najednou kde se vzali tu se vzali, borci z ČTZ. A jestli prý: nemáte chuť na něco dobrého, nedáte si slivovičku? Ač mě sice po ČTZ nic nebylo, podléhala přímo veliteli praporu, přeci jen užívali prostory 3. roty, tedy nárok ke kontrole byl. Pro formu jdu od ložnice k ložnici, poslední ČTZ. Překvápko dokonalé.

Na ložnici uklizeno, vystrojeno, pitíčko, jídlíčko, hawai, no a uprostřed ložnice postel a na ní někdo spí. To je divné, žádné dělené služby jako u PS nebyly. Jdu blíž a ono to má dlouhé vlasy, podívám se z druhé strany, do boha, ženská! Všichni na chodbu a zpověď. Hlavní mluvčí starší kuchař. A soudruhu nadporučíku, když už jsou ty Vánoce...

Takže pointa příběhu je, že to štěně tam na ložnici RTZ drželi celé svátky. Na potřebou chodila na kbelík. Kbelík poctivě vynášeli. Umyvadlo na mytí ji nosili na ložnici. A starší kuchař řídil, kdo kdy bude připuštěn. Sám ale směl jen jednou denně, neb byl nadměrný. Jídlíčko jí vařili dle přání, vždyť byli kuchaři. Nevyhazujte nám ji, my ji uklidíme sami. Váhal jsem, váhal... Verdikt. Když Vás prásknu, máte všichni prokouše. Já jsem Vás neviděl, vy jste neviděli mne. Jinak promluvím. Tajemství jsme si všichni odnesli do civilu.

I tak šel život u VÚ 2071 Karlovy Vary, pane Frýdo. To byl správný mazácký dýchánek, ne fotka vojína oblečeného za strašidlo. I tak...

Z.H.